FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 24 september 1998 *

I mål T-112/95,

Peter Dethlefs och 38 andra jordbrukare bosatta i Tyskland, företrädda av advokaterna Bernd Meisterernst, Mechtild Düsing, Dietrich Manstetten, Frank Schulze och Winfried Haneklaus, Münster, delgivningsadress: advokatbyrån Dupong och Dupong, 4—6 rue de la Boucherie, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiske rådgivaren Arthur Brautigam, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören Alessandro Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

och

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Dierk Booß, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna Hans-Jürgen Rabe och Georg M. Berrisch, Hamburg och Bryssel, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående en talan enligt artiklarna 178 och 215 andra stycket i EG-fördraget om att svarandena skall förpliktas att utge 8 procent årlig ränta på den ersättning som utbetalats till sökandena med stöd av rådets förordning (EEG) nr 2187/93 av den 22 juli 1993 om ett erbjudande om ersättning till vissa producenter av mjölk och mjölkprodukter som tillfälligt har förhindrats att bedriva verksamhet (EGT L 196, s. 6), samt dröjsmålsränta på de härigenom fastställda beloppen,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna R. M. Moura Ramos och P. Mengozzi,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González och därefter avdelningsdirektören B. Pastor,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 14 januari 1998 och den 2 april 1998,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I dom av den 19 maj 1992 i de förenade målen C-104/89 och C-37/90, Mulder m. fl. mot rådet och kommissionen (REG 1992, s. I-3061, nedan kallad domen i

målet Mulder; svensk specialutgåva, volym 12) förklarade domstolen att gemenskapen var ansvarig för de skador som vissa mjölkproducenter hade åsamkats, vilka hade förhindrats att saluföra sin mjölk till följd av tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5 c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk- och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13, nedan kallad förordning nr 857/84) och den omständigheten att de gjort vissa åtaganden inom ramen för tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 1078/77 av den 17 maj 1977 om införande av ett bidragssystem för avstående från saluförande av mjölk och mjölkprodukter och för omställning av mjölkkobesättningar (EGT L 131, s. 1, nedan kallad förordning nr 1078/77; svensk specialutgåva, område 3, volym 8).

2 Med hänsyn till det stora antal producenter som berördes av domen i målet Mulder, och för att ge domen full verkan, antog rådet förordning (EEG) nr 2187/93 av den 22 juli 1993 om ett erbjudande om ersättning till vissa producenter av mjölk och mjölkprodukter som tillfälligt har förhindrats att bedriva verksamhet (EGT L 196, s. 6, nedan kallad förordning nr 2187/93). I förordningen föreskrivs en schablonmässig ersättning till de producenter som under vissa omständigheter åsamkats skador till följd av tillämpningen av den förordning som var i fråga i domen i målet Mulder.

3 I den aktuella förordningen föreskrivs bland annat att nationella myndigheter, i rådets och kommissionens namn och för deras räkning, skall erbjuda producenterna ersättning. Enligt artikel 14 sista stycket antas erbjudandet genom att producenten inom två månader från mottagandet återsänder en i vederbörlig ordning godkänd och underskriven kvittens. Godkännandet innebär att den berörde ger avkall på varje anspråk gentemot gemenskapsinstitutionerna för den skada som beskrivs i artikel 1. Om erbjudandet inte antas inom två månader är det inte längre bindande för de berörda gemenskapsinstitutionerna (artikel 14 tredje stycket).

4 I artikel 12 i förordningen föreskrivs att ersättningen skall uppräknas med 8 procent årlig dröjsmålsränta tills full betalning sker.

5 Ett standardformulär för kvittensen för slutlig betalning i fullo som avses i artikel 14 antogs genom kommissionens förordning (EEG) nr 2648/93 av den 28 september 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2187/93 om ett erbjudande om ersättning till vissa producenter av mjölk och mjölkprodukter som tillfälligt har förhindrats att bedriva verksamhet (EGT L 243, s. 1, svensk specialutgåva, område 3, volym 52, s. 172, nedan kallad förordning nr 2648/93).

6 Kvittensen lyder enligt följande:

"Undertecknad ... förklarar härmed att det erbjudande om kompensation ... godkänns som ersättning för skada som inträffat till följd av mitt deltagande i programmet för avstående från saluföring/omställning som infördes genom rådets förordning (EEG) nr 1078/77 ... och jag ger uttryckligen avkall på varje nuvarande eller kommande anspråk om detta mellanhavande, för såväl eget vidkommande som för eventuella övertagares och andra berättigades vidkommande."

Bakgrund

7 Sökandena är mjölkproducenter i Tyskland som ingått åtaganden inom ramen för förordning nr 1078/77 och som förhindrats att återuppta saluföringen av mjölk till följd av tillämpningen av förordning nr 857/84.

8 Sökandena väckte skadeståndstalan mot rådet och kommissionen genom ansökningar som inkom till domstolens kansli mellan den 30 mars och den 12 december 1990. Till följd av förstainstansrättens utvidgade behörighet enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 om ändring av rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 144, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21) hänsköts ansökningarna till förstainstansrätten genom beslut av domstolen av den 27 september 1993.

9 Efter det att förordning nr 2187/93 hade trätt i kraft erhöll sökandena mellan den 22 november 1993 och den 6 februari 1994 erbjudanden om ersättning från behöriga nationella myndigheter.

10 Den föreslagna ersättningen inkluderade 8 procent årlig ränta för perioden från den 19 maj 1992, då domen i målet Mulder avkunnades, till den 30 september 1993, med den preciseringen att ränta till samma räntesats skulle tillkomma från den 1 oktober 1993 till dess att ersättningen hade utbetalats. Samtliga sökande antog erbjudandet inom den föreskrivna fristen.

11 Efter att ha skrivit under kvittenserna som åtföljde erbjudandena, vilka var formulerade i enlighet med den tyska versionen av förordning nr 2648/93, återkallade sökandena talan genom skrivelser som inkom den 20 april 1994, och vad beträffar Paul Gövert, sökande i mål T-62/93, den 9 maj 1994. Skrivelserna om återkallelse innehöll en begäran om att svarandena skulle ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med artikel 87.5 i rättegångsreglerna.

12 Kommissionen ansåg att begäran om ersättning för rättegångskostnaderna enligt artikel 87.5 första stycket andra meningen i rättegångsreglerna stred mot skyldigheten att ge avkall på varje anspråk i enlighet med artikel 14 fjärde stycket i förordning nr 2187/93 och instruerade de tyska myndigheterna att inte utbetala någon ersättning.

13 Tre av sökandena i föreliggande mål, Günter Backhaus, Uwe Lorentz och Manfred Mittwede, vilka hade väckt talan i målen T-66/93, T-115/93 respektive T-69/93, drog tillbaka begäran avseende rättegångskostnaderna den 14 och den 15 juni 1994. Deras ersättningar utbetalades i juli 1994.

14 Under tiden beslutade kommissionen att endast kräva att skadeståndstalan skulle återkallas och inte att begäran om ersättning för rättegångskostnaderna skulle dras tillbaka för att ersättningarna skulle utbetalas.

15 Den 27 juli 1994 meddelade de tyska myndigheterna sökandena att kommissionen inte längre krävde att begäran om ersättning för rättegångskostnaderna skulle dras tillbaka, utan endast att talan måste återkallas för att ersättningen skulle utbetalas.

16 Den 2 augusti 1994 meddelade sökandena de tyska myndigheterna att de hade återkallat talan. Efter denna skriftväxling utbetalades ersättningen.

17 Med stöd av artikel 12 i förordning nr 2187/93 inkluderade ersättningen ränta, dels för perioden från den 19 maj 1992, då domen i målet Mulder avkunnades och fristen för antagande löpte ut för sökandena, dels för perioden från den 4 augusti 1994, eller som i sökandena Günter Backhaus, Uwe Lorentz och Manfred Mittwedes fall, den 29 juni 1994, till dess att samtliga ersättningar var utbetalda. Den 29 juni och den 4 augusti 1994 var de dagar då de nationella myndigheterna hade informerats om de genomförda återkallelserna.

18 Genom skrivelse av den 13 januari 1995 begärde sökandena att kommissionen skulle utge ränta för den period som inte omfattades av den ersättning som utbetalts till dem. Kommissionen avslog genom skrivelse av den 6 mars 1995 denna begäran.

Förfarande och parternas yrkanden

19 Ansökan om väckande av talan inkom till förstainstansrättens kansli den 8 maj 1995.

20 Genom skrivelse som inkom den 21 juni 1995 gjorde rådet en invändning om rättegångshinder och hävdade att det inte kunde anses ansvarigt för den påstådda skadan. Den 16 oktober 1995 inkom sökandena med yttranden angående invändningen.

21 Förstainstansrätten lät genom beslut av den 13 maj 1996 prövningen av invändningen om rättegångshinder anstå till den slutliga domen.

22 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta föregående åtgärder för bevisupptagning. Parterna har emellertid anmodats att överlämna vissa handlingar till förstainstansrätten.

23 Parterna utvecklade sin talan under det muntliga förfarandet som ägde rum den 14 januari 1998.

24 Till följd av att en av domarna på avdelningen fått förhinder, utsåg ordföranden för förstainstansrätten en annan domare att tjänstgöra på avdelningen med tillämpning av artikel 32.3 i rättegångsreglerna.

25 Med beaktande av artikel 33.2 i rättegångsreglerna beslutade förstainstansrätten (första avdelningen) i ny sammansättning den 13 mars 1998 att det muntliga förfarandet skulle återupptas i enlighet med artikel 62 i rättegångsreglerna. Parterna infann sig inte till den nya förhandlingen den 2 april 1998.

26 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— förplikta svarandeinstitutionerna att solidariskt utge 8 procent årlig ränta på de ersättningar som utbetalats med stöd av förordning nr 2187/93 för perioden från det att tvåmånadersfristen i artikel 14 i förordningen löpte ut till den 29 juni 1994 vad beträffar sökandena Günter Backhaus, Uwe Lorentz och Manfred Mittwede, och till den 3 augusti 1994 vad beträffar övriga sökande, samt åtta procent ränta på de på detta sätt beräknade beloppen från det att domen avkunnas,

— förplikta svarandena att ersätta rättegångskostnaderna.

27 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa föreliggande talan i den del den är riktad mot rådet eller i andra hand ogilla den,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

28 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

29 Rådet har hävdat att det inte har några befogenheter gentemot nationella myndigheter som skall tillämpa gemenskapsrätten. Den påstådda skada som sökandena har åsamkats har orsakats av de nationella myndigheternas tillämpning av förordning nr 2187/93, och ansvaret för skadan skall således bäras av dessa myndigheter under förutsättning att de har agerat på eget initiativ och ansvar eller av kommissionen, för det fall den gett den nationella administrationen rättsstridiga instruktioner.

30 Rådet kan mot den bakgrunden och i enlighet med rättspraxis inte företräda gemenskapen vid förstainstansrätten, eftersom det inte har orsakat den påstådda skadan (domstolens dom av den 13 november 1973 i de förenade målen 63/72—69/72, Werhahn med flera mot rådet, REG 1973, s. 1229).

31 Sökandena har hävdat att invändningen är ogrundad. Talan avser en del av den ersättning som de med tillämpning av den av rådet antagna förordning nr 2187/93 har rätt till. Vidare har erbjudandena om ersättning riktats till sökandena i rådets och kommissionens namn och för deras räkning, och de tyska myndigheterna har i hela sin skriftväxling med sökandena företrätt dessa institutioner. Rådet kan inte göra gällande att det är okunnigt om dessa omständigheter och följaktligen bör talan som väckts mot denna institution upptas till sakprövning.

Förstainstansrättens bedömning

32 Parterna tvistar i huvudsak om huruvida endast underskriften av kvittensen, som är en förutsättning för att de i artikel 1 i förordningen angivna skadorna skall ersättas, räcker för att ränta skall utgå eller om det även fordras att den underskrivna kvittensen åtföljs av en återkallelse av den anhängiga talan. Talan avser således tolkningen av förordning nr 2187/93 och dess verkningar.

33 Förordningen har antagits av rådet. Enligt vad som preciseras i andra och fjärde övervägandet är syftet med förordningen att följa domen i målet Mulder och ersätta de producenter som åsamkats skador till följd av att de förhindrats att producera mjölk efter att ha ingått de åtaganden som föreskrivs i förordning nr 1078/77. I domen förpliktades kommissionen och rådet att ersätta de berörda producenterna och talan gäller således tolkningen av en text som syftar till att ge full verkan åt en dom om utgivande av ersättning för skador som orsakats i lika hög grad av den sistnämnda institutionen.

34 Argumentet att de nationella myndigheterna skulle begått ett fel saknar grund. Det framgår av förordning nr 2187/93 att dessa myndigheter ingripit i rådets och kommissionens namn och för deras räkning och att ingripandet inskränkte sig till administrativa uppgifter som mottagande och kontroll av ansökningar samt genomförande av erbjudandet. Sökandena har inte gjort gällande att dessa myndigheter har begått ett fel. Däremot har de direkt ifrågasatt tolkningen av de skyldigheter som svarandena har enligt förordning nr 2187/93. Den omständigheten att rådet, med anledning av den delade behörighet som följer av den aktuella rättsakten, inte deltog i utformningen av erbjudandet genom vilka dessa skyldigheter konkretiserades, kan inte ge rådet rätt att göra en invändning om rättegångshinder i fråga om en talan angående tolkningen och verkningarna av en förordning som rådet har antagit och enligt vilken institutionen har förpliktelser som den underlåtit att uppfylla.

35 Mot den bakgrunden skall rådets invändning om rättegångshinder ogillas.

Prövning i sak

Parternas argument

36 Till stöd för sin talan har sökandena åberopat en enda grund under vilken de anfört att artikel 12 i förordning nr 2187/93 har åsidosatts. Denna grund kan delas i två delar.

Den första delgrunden: Rätt till utbetalning av ränta som följer direkt av artikel 12 i förordning nr 2187/93

37 Sökandena har hävdat att enligt artikel 12 i förordning nr 2187/93 är det enda villkoret för att ersättningen skall uppräknas med 8 procent ränta för perioden från den 19 maj 1992 tills betalning sker att erbjudandet har antagits inom den föreskrivna fristen.

38 I erbjudandena till sökandena krävs det inte att talan skall återkallas, utan detta villkor har uppställts av kommissionen först efter det att erbjudandena sänts ut. Sökandena informerades inte om att det var nödvändigt att återkalla talan förrän den 27 juli 1994.

39 Sökandena anser att underskriften av kvittensen innebar att de gjorde avkall på varje anspråk i sak gentemot gemenskapen. Återkallelsen hade endast rent formella följder. Det framgår för övrigt av artikel 98 i rättegångsreglerna att kommissionen hade kunnat erhålla beslut om avskrivning av de aktuella målen efter det att återkallelserna inkommit till förstainstansrättens kansli.

40 Sökandena har medgett att antagandet av erbjudandet medförde att talan förlorade sitt föremål. Genom antagandet åtog sig sökandena emellertid inte att såväl återkalla talan som att avstå från att begära ersättning för rättegångskostnaderna.

41 Under alla omständigheter fick kommissionen kännedom om vilken dag talan hade återkallats när förstainstansrättens kansli anmodade den att yttra sig över återkallelserna, vilket kommissionen också gjorde den 9 juni 1994. Valet av den 4 augusti som den dag från vilken räntan åter började löpa var godtyckligt, eftersom sökandena vid den tidpunkten endast meddelat de nationella myndigheterna om återkallelserna. I förordning nr 2187/93 föreskrivs för övrigt inte att dessa myndigheter skall informeras.

42 Även om kommissionens påstående skulle vara riktigt, är de tidpunkter avgörande då återkallelserna — vilka är ovillkorliga, oåterkalleliga och oangripbara handlingar — ägde rum, av vilka den senaste inkom den 9 maj 1994.

43 I motsats till vad kommissionen har hävdat innebär inte den omständigheten att det rörde sig om dröjsmålsräntor att något dröjsmål inte förelåg så länge sökandena inte hade återkallat talan. Enligt fast rättspraxis (domen i det ovannämnda målet Mulder, punkt 35) skall dröjsmålsränta utgå när skyldigheten att ersätta en skada har fastställts i dom. I artikel 12 i förordning nr 2187/93 hänvisas dessutom till denna dom och det är av det skälet som räntan har beräknats från den 19 maj 1992.

44 Svarandena har gjort gällande att talan saknar grund, eftersom sökandena har gjort avkall på sina anspråk och det endast är sökandena själva som bär ansvaret för det påtalade dröjsmålet.

45 Det följer enligt svarandena av artikel 14 i förordning nr 2187/93 att sökandena, genom att anta erbjudandet om en schablonmässig ersättning mot en generell kvittens, oåterkalleligen har gjort avkall på ytterligare anspråk inklusive möjligheten att väcka talan om betalning av ränta. De kan således inte göra anspråk på en ersättning utöver det antagna erbjudandet. Talan är följaktligen utan grund.

46 Vidare föreskrivs dröjsmålsränta i artikel 12 i förordning nr 2187/93. I föreliggande fall har emellertid sökandena begärt ränta för ett dröjsmål som de ensamma är ansvariga för.

47 Samtidigt som sökandena gjorde avkall på rätten att väcka talan, borde de ha återkallat den anhängiga talan om ersättning. Att fortsätta att driva målet skulle ha inneburit att skyldigheten att återkalla talan som följer direkt av artikel 14 i förordningen åsidosattes. I motsats till vad sökandena har gjort gällande fick de inte kännedom om kravet på en återkallelse genom skrivelsen från de nationella myndigheterna av den 27 juli 1994. På grund av detta åsidosättande hade de tyska myndigheterna rätt att vägra betala ut ersättningen fram till den dag då de informerades om återkallelsen.

48 För kommissionens del var vägran att utbetala ersättningarna inte kopplad till sökandenas begäran om ersättning för rättegångskostnaderna. Från och med juli månad 1994 avstod kommissionen från kravet på ett tillbakadragande för att utbetalning skulle ske. De sökande som inte hade dragit tillbaka begäran om ersättning för rättegångskostnaderna fick i likhet med övriga ränta. För samtliga sökande började ränta åter löpa från och med dagen för meddelandet om återkallelserna. Ingen sökande har således åsamkats skada till följd av att kommissionen till att börja med krävde att de skulle göra avkall på sina anspråk på ersättning för rättegångskostnaderna.

49 I varje fall är beräkningen av det räntebelopp som flera av sökandena begär felaktig.

Den andra delgrunden: Avtalad rätt till ränta

50 Sökandena har gjort gällande att de rättigheter som de åberopar följer av de erbjudanden om ersättning som de mottagit. De anspråk som sökandena gjorde avkall på genom att skriva under kvittensen omfattades inte av transaktionen. De rättigheter som åberopats följer emellertid av denna.

51 I de antagna erbjudandena om ersättning anges att ersättningen skall uppräknas med 8 procent ränta för perioden från den 1 oktober 1993 tills betalning sker. Genom att anta detta erbjudande har sökandena således i enlighet med avtalet rätt till den begärda räntan.

52 Sökandena har godtagit kommissionens rättelser av beräkningen av räntan i vissa fall.

53 Svarandena har hävdat att talan har väckts med stöd av artiklarna 178 och 215 andra stycket i fördraget, medan förstainstansrättens behörighet endast är grundad på gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar. Sökandenas argument att institutionerna har åsidosatt det avtal som kom till stånd genom att det schablonmässiga erbjudandet antogs kan således inte godtas. I alla händelser är det sökandena som har åsidosatt sin avtalade skyldighet att göra avkall på varje anspråk.

Förstainstansrättens bedömning

54 Förstainstansrätten framhåller inledningsvis att förordning nr 2187/93 innehåller villkoren för sådana erbjudanden om ersättning som utgått till sökandena samt samtliga uppgifter som är nödvändiga för att beräkna de föreslagna beloppen. Erbjudandena följer direkt av förordningen och är således inte självständiga i förhållande till den.

55 Förekomsten av ett kontraktsmässigt skadeståndsansvar, i enlighet med vad sökandena har påstått inom ramen för den andra delgrunden, förutsätter därmed även en tolkning av förordningens bestämmelser om ersättning till mjölkproducenter. Genom denna rättsakt införs emellertid ett ersättningsystem för att gemenskapsinstitutionerna skall kunna fullgöra de skyldigheter som för deras del följer av domen i målet Mulder, och tillämpningen faller således inom ramen för gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar. De två delgrunderna skall undersökas samtidigt med beaktande av dessa omständigheter.

56 Delgrunderna gäller fastställandet av vilka skyldigheter mottagaren får till följd av ett erbjudande om ersättning i enlighet med förordning nr 2187/93, av antagandet av detta samt av underskriften på kvittensen enligt standardformuläret i förordning nr 2648/93, och i synnerhet förekomsten av en skyldighet att återkalla en anhängig talan.

57 För att avgöra räckvidden av dessa skyldigheter finns det anledning erinra om de mål som eftersträvas av institutionerna och de omständigheter som rådde då förordning nr 2187/93 antogs (domstolens dom av den 17 november 1983 i mål 292/82, Merck, REG 1983, s. 3781, punkt 12, och av den 1 april 1993 i mål C-136/91, Findling Wälzlager, REG 1993, s. I-1793, punkt 11).

58 Institutionerna medgav enligt övervägandena i den aktuella rättsakten att det till följd av domen i målet Mulder fanns ett stort antal producenter som hade rätt till ersättning och konstaterade att det var omöjligt för dem att beakta varje enskild producents situation. Institutionerna beslutade därför att genom en förordning göra ett erbjudande om ersättning som, om det antogs, enligt artikel 14 sista stycket i förordningen, innebar att de berörda gjorde avkall på sina anspråk gentemot gemenskapsinstitutionerna (se förstainstansrättens dom av den 16 april 1997 i mål T-541/93, Connaughton m. fl. mot rådet, REG 1997, s. II-549, punkt 31).

59 Förstainstansrätten anser att producenternas avkall på varje anspråk, i motsats till vad svarandena har hävdat, inte kan omfatta även eventuella följder av att institutionernas skyldigheter enligt förordningen åsidosätts.

60 Förstainstansrätten har redan fastslagit att förordning nr 2187/93 inte är en tvingande rättsakt för producenterna, eftersom den erbjuder ett handlingsalternativ som de är fria att anta och ett komplement till rätten att väcka skadeståndstalan (domen i det ovannämnda målet Connaughton m. fl. mot rådet, punkt 35). Att producenterna gjorde avkall på varje anspråk var mot denna bakgrund institutionernas villkor för att de skulle kunna erhålla ersättning omedelbart, utan att vara tvungna att invänta ett domstolsbeslut.

61 Det är även ostridigt att ett stort antal producenter, däribland sökandena, redan hade väckt skadeståndstalan mot rådet och kommissionen då förordning nr 2187/93 antogs.

62 Det följer av bestämmelserna om erbjudandet om ersättning att målet var att begränsa antalet tvister inom det berörda området.

63 Mot bakgrund av den slutsatsen finns det anledning att analysera parternas skyldigheter enligt förordning nr 2187/93 och villkoren i kvittensen.

64 För det första avstod de producenter som hade antagit erbjudandet men ännu inte väckt talan vid gemenskapsdomstolen i enlighet med villkoren i kvittensen från att väcka skadeståndstalan.

65 Vad för det andra beträffar de som redan hade väckt talan då förordning nr 2187/93 trädde i kraft, kunde endast en återkallelse anses uppfylla det ifrågavarande villkoret.

66 Detta bekräftas av hur kvittensen formulerats. Godkännandet av erbjudandet medför enligt denna att producenten uttryckligen ger avkall "på varje nuvarande ... anspråk om detta mellanhavande". Bruket av adjektivet "nuvarande" syftar på att en anhängig talan skall återkallas.

67 Av det föregående följer att godkännandet av den i enlighet med förordning nr 2187/93 föreslagna ersättningen genom underskrift av kvittensen medför en skyldighet för sökandena att återkalla varje anhängig talan, vilket för övrigt inte har bestritts av dem.

68 Svarandena hade således rätt att kräva att talan återkallades för att ersättningen skulle få utbetalas.

69 Mot den bakgrunden hade de berättigade skäl att ställa in utbetalningen av räntan i enlighet med artikel 12 i förordning nr 2187/93 så länge sökandena inte hade fullgjort sin skyldighet att återkalla talan.

70 Det måste således fastställas vid vilken tidpunkt sökandena fullgjorde denna skyldighet. I motsats till vad kommissionen har hävdat var skyldigheten inte fullgjord då de tyska myndigheterna informerades om återkallelserna, det vill säga den 4 augusti 1994 eller, vad beträffar sökandena Günter Backhaus, Uwe Lorentz och Manfred Mittwede, den 29 juni 1994. En återkallelse anses nämligen ha skett den dag då handlingen avseende återkallelsen inkommer till förstainstansrättens kansli i enlighet med artikel 99 i rättegångsreglerna. Meddelandet till de nationella myndigheterna, som för övrigt inte föreskrivs i förordning nr 2187/93, saknar i det avseendet betydelse.

71 Det kan framhållas att förstainstansrättens kansli meddelade svarandena att sökandena hade återkallat talan och svarandena yttrade sig över detta i skrivelser av den 6 och den 9 juni 1994. Svarandena informerades vid det tillfället om att villkoret för utbetalning av ersättningen var uppfyllt och när detta hade skett.

72 Vad gäller flertalet sökande var villkoret således uppfyllt den 20 april 1994 då deras återkallelser registrerades av förstainstansrättens kansli. Vad beträffar sökanden Paul Gövert uppfylldes villkoret den 9 maj 1994 (se ovan punkt 11).

73 Av det föregående följer att sökandenas yrkanden om ränta delvis är välgrundade. Svarandena skall utge 8 procent årlig ränta på de utbetalda ersättningarna för perioden från den 20 april till den 3 augusti 1994, dagen före det datum från vilket ränta redan utgått. Vad beträffar sökandena Günter Backhaus, Uwe Lorentz och Manfred Mittwede skall ränta utges för perioden från den 20 april till den 28 juni 1994 (se ovan punkt 17). Vad slutligen gäller sökanden Paul Gövert, som återkallade sin talan den 9 maj 1994 (se ovan punkt 11), skall ränta utges för perioden från den 9 maj till den 3 augusti 1994.

74 Sökandena har vidare yrkat att 8 procent årlig ränta skall utgå på de begärda beloppen. Förstainstansrätten beslutar att dröjsmålsränta på 6 procent skall tillämpas på den ersättning som skall utges av svarandeinstitutionerna från och med den dag föreliggande dom avkunnas. Denna räntesats har för övrigt föreslagits av svarandeinstitutionerna själva.

Rättegångskostnader

75 Enligt artikel 87.3 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten besluta att vardera parten skall bära sin kostnad om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter. Eftersom såväl sökandena som svarandena har tappat målet på vissa punkter, finns det anledning tillämpa denna bestämmelse i föreliggande fall.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande dom:

1) Svarandena skall till sökandena Günter Backhaus, Uwe Lorentz och Manfred Mittwede för perioden från den 20 april till den 28 juni 1994 utge 8 procent årlig ränta på den ersättning som utbetalats till dem med stöd av rådets

förordning (EEG) nr 2187/93 av den 22 juli 1993 om ett erbjudande om ersättning till vissa producenter av mjölk och mjölkprodukter som tillfälligt har förhindrats att bedriva verksamhet.

2) Svarandena skall till sökanden Paul Gövert för perioden från den 9 maj till den 3 augusti 1994 utge 8 procent årlig ränta på den ersättning som utbetalats till honom med stöd av ovannämnda förordning.

3) Svarandena skall till övriga sökande för perioden från den 20 april till den 3 augusti 1994 utge 8 procent årlig ränta på den ersättning som utbetalats till dem med stöd av ovannämnda förordning

4) På dessa belopp skall 6 procent årlig ränta utgå från och med den dag föreliggande dom avkunnas.

5) Vardera parten skall bära sin rättegångskostnad.

Vesterdorf Moura Ramos Mengozzi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 24 september 1998.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitiesekreterare Ordförande